

ningsmagten. Jeg synes nu, at Ansvaret for Administrationen af Loven først og fremmest maa ligge hos Ministeren. Han maa handle saaledes ud fra Lovens Aand, som han mener at kunne forsvare det overfor Lovgivningsmagten. Her skal han staa til Ansvar for sin Fortolkning af Loven. Jeg synes, det vilde være i højeste Grad uheldigt, om vi saaledes, som foreslaaet af det ærede Medlem fra Hurup, her med faa Aars Mellemrum skulde strides om, hvorvidt Folk med 1,800 eller 2,000 eller 2,200 eller 1,600 Kroners Indtægt er bemidlede eller ikke, om Ansvaret for Grænsen alene skulde ligge hos Lovgivningsmagten, thi derved vilde hele Spørgsmaalet i mange Tilfælde blive bragt ind under politiske Synsvinkler, hvorved Afgørelsen vil blive truffet paa en Maade, som ingen vil være tjent med. Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem i Gaar gik saa stærkt imod Ministerens Forslag, naar det ærede Medlem selv paa et vist Tidspunkt baade har været med til at udarbejde det Forslag, der nu ligger for os, og været rede til at stemme for det. Derfor kan det ærede Medlem ikke principielt være Modstander deraf, saaledes som han i Gaar syntes at være. I hvert Fald, hvis vi ikke kan faa en endnu mere klar Affattelse med Hensyn til Arbejdernes Ret til at være Medlemmer, kan jeg kun ønske, at vi maa kunne samles om den Affattelse, som Ministeren har optaget i § 6.

Det andet Hovedpunkt, hvorom Striden stod i Fjor, er Lovforslagets § 13 om Fordelingen af Statstilskuddet. Jeg maa her ønske, at der maa blive optaget en Forhandling, hvad den højtærede Minister ogsaa erklærede sig villig til. Sygekassernes Repræsentanter beder i deres Indstilling til Regeringen om, at der ikke maa blive berøvet nogen Gruppe af Sygekasser Tilskud, som de hidtil har oppebaaret, og det var det samme Standpunkt, vi indtil den sidste Tid forfægtede indenfor Udvalget i Fjor. Som et Kompromis naaede man sluttelig til den Affattelse, som den højtærede Minister nu har optaget i § 13. Under Bestræbelserne fra den ene Side for at faa berøvet de københavnske Sygekasser en større Part af deres Statstilskud, samtidig med at man ønskede at tildele andre Sygekasser større Tilskud, medens vi naturligvis krævede, at det Statstilskud, Sygekasserne hidtil havde oppebaaret, ikke burde forringes, da dette fornuftigvis kun kunde virke forstyrrende paa Sygekassernes Virksomhed, naaede vi paa et vist Tidspunkt til det Kompromis, der nu inde-

holdes i § 13, og hvorefter de københavnske Sygekasser berøves en mindre Del af Tilskuddet, nemlig tilsammen mellem 30,000 og 40,000 Kr. Jeg vil straks sige, at jeg, saaledes som Forholdene nu foreligger, ikke føler mig bundet til dette Kompromis. Jeg haaber, at det vil være muligt om dette Spørgsmaal at faa en frugtbringende Forhandling i Gang, ligesom jeg i Henhold til Ministerens Forelæggelsestale ogsaa haaber paa hans velvillige Medvirken til, at denne Berøvelse af Tilskud overfor visse Kasser ikke sker.

Det ærede Medlem fra Hurup talte i Gaar en hel Del om de københavnske Sygekasser. Jeg skal ikke skjule, at paa mig gjorde det ærede Medlems Udtalelser Indtryk af at være i høj Grad antikøbenhavnske. Det ærede Medlem erklærede, at det dog ikke kunde have noget at sige, om de københavnske Kasser mistede 60,000—70,000 Kr., som han ønskede, det vilde ikke genere dem i synderlig Grad. Og han havde forskellige Indvendinger at fremsætte mod de københavnske Sygekasser. Navnlig hævede det ærede Medlem sig til en meget høj Grad af Indignation over den Form, hvorunder de københavnske Sygekasser afholder Hospitalsudgifter for deres Medlemmer. Han sagde meget indigneret, da han havde fremstillet, hvorledes det forholder sig: Saa er det altsaa Medlemmerne selv, der betaler Hospitalsopholdet! Ja, hvem i al Verden skulde det ellers være? Og hvem andre er det ude paa Landet end Medlemmerne selv? Forsikringen er indrettet paa een Maade i København, paa en anden maaske i Købstæderne og paa en tredie Maade i Landdistrikterne. Men derfor er det alligevel i alle Tilfælde Medlemmerne selv, der betaler Hospitalsudgifterne og de andre Udgifter, der kommer til at paahvile Sygekasserne. Der er ikke nogen som helst Grund til Indignation over, at man i København har indrettet sig paa en anden Maade end den, man har fundet praktisk ude paa Landet. I det hele var det sikkert bedst for alle Parter, om man fra den Side, hvor der utvivlsomt næres et vist Fjendskab til København, dog kunde holde denne lidt hadefulde Stemning nede under Hensyn til, at denne Forhandling vedrører syge Mennesker, som formentlig maa være os lige kære, enten de bor i København eller i Smørumovre og formentlig ikke kan være daarligere Mennesker, fordi de er blevet syge som Medlemmer af en københavnsk Sygekasse, end de er, fordi de er blevet syge som Med-